

τὸν νεαρὸν Ῥοζενκράντε, τοῦ οποίου τὸ χεῖλος μόλις ἤρχισε νὰ καλύπτῃ λεπτὸς χνοῦς μύστακος.

Ο Κρομβέλλος, ὅτις δὲν ήτο πάρα πολὺ φιλόφρων καὶ εὐπροσήγορος, ὡργίσθη διότι δὲν ἤξιασαν ν' ἀποστείλωσι παρ' αὐτῷ ὑποκείμενον

μᾶλλον ἥλικιαμένον καὶ ἔξεδήλωσε τὴν οργήν του πρὸς τὸν νεαρὸν ἀπεσταλμένον ἐπιτεθεὶς διὰ χλευαστικῶν ἐκφράσεων κατὰ τοῦ ἀπόγοτος μύστακος του.

Ο Ῥοζενκράντες ὅμως ἀπήντησε μετ' ἀπαθείας: — Μυλόρδε, δι μόσταξ μου δὲν ἔχει τὴν ἥλικιαν του, καὶ τέσση ὅμως εἶνε μεγαλειτέρα τῆς τοῦ ἐλευθέρου σας κράτους.

Ἐκτότε δὲ ο Κρομβέλλος ἐφέρετο πρὸς τὸν Δανὸν διπλωμάτην μετ' ἔξαιρετικῆς ἀβροφροσύνης.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ο ὑπὸ ταῖς θαλάσσας πόλεμος (μετὰ εἰκόνος εἰδῶν τορπιλοβόλων ἐν σελ. 293) ὑπὸ Κίσσας. — Τελέσιλλα, διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ἴστορίας, κατὰ τὸ γερομανικὸν ὑπὸ Ἐλένης Ν. (συνέχεια). — Ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις, Ι. ΙI. — Ἀποχωρισμὸς τῆς Μηδείας, κατὰ τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος τοῦ Liezen-Meyer ἐν σελ. 296 καὶ 297. — Αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακαὶ, ὑπὸ Κομφονκίων (συνέχεια καὶ τέλος). — Οἱ νεκροὶ τοῦ Παλέρμου (μετὰ εἰκόνος τῆς Στροᾶς τῶν Νεκρῶν ἐν σελὶδε 300) ὑπὸ Δρ. Ε. Ν. — Εἰς τὸ Λεύκωμα τῆς Κοιν. Α.Δ. Κ. (ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν) ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη. — Βιβλιοθήκη. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. — Η δυσμένεια τῶν εἰωνικῶν τόπων πρὸς τὴν ἡμικάρυον Ἐλλάδα. — Η τηλεορατικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Λαγκίας, Χάλλης καὶ Βερολίνου. — Ο ἀνηροκός πλούτος τῶν μεγάλων κρατῶν. — Γνώμη ἀγγλονούροφον. — Ο στόμαχος τῶν Παρισίων. — Ο διμόσταχος προεβεντής τῆς Δανίας παρὰ τῷ Κρομβέλλῳ. — Τὸ νεύκον τῆς Βενετίας. — Παιδίον τρίποντον καὶ τριώτον ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Νεαπόλεως. — Δικαιολόγησις ουρμηῆς ἀφασίας. — Μικρὰ ἀλληλογραφία.

Ἄφες μεδὲ ὅλα ταῦτα, φιλάττη μου, νὰ παρέλθωσιν αἱ πονηραὶ αὖται ἡμέραι καὶ λάβε τὴν ὑπόσχεσίν μου, διτὶ δὲ Σε ἀποζημιώσω μίαν ημέραν συρμιώδης, πολυλογοῦσσα περὶ τῶν κατὰ καιρούς νεωτερισμῶν. — Άλλα σοβαράτερα καθήκοντα καὶ σπουδαιότεραι σκέψεις ἀπασχολοῦσι νῦν τοὺς

πάντας, οὐδὲ δύναμαι παρακείουσα τὴν περὶ τούτων μνείαν νὰ ἐνδιατρίψω εἰς ὅλως ἐπουσιώδη πράγματα. Ἀρκέσθητι εἰς τὴν γλώσσαν τῶν εἰκόνων, ἀν ἔχεις νὰ δώσῃς ἀκρόδασιν καὶ εἰς αὐτήν, ἔντενον δὲ τὴν προσοχήν Σου εἰς τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαίνοντα. Δὲν δύναται ἄλλως νὰ σκέπτεται ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν καὶ αὐτὴ ή

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.